

gătesc patrimoniul artistic al păpușarilor cu un valoros tezaur național Gerald Morrice (Anglia) și Jean Loup Temporal (Franța) au afirmat importanța locului pe care arta păpușărească îl ocupă în cultura teatrală universală. S. V. Obrazțov, d-na Genthe, dr. H. Purschke și Meher Contractor (India) au consemnat cu bucurie contribuția socială educativă a păpușarilor.

Organizați în 4 comisii, 127 de congresiști reprezentând 16 țări (Anglia, Franța, U.R.S.S., Cehoslovacia, R. F. Germană, Italia, România, Polonia, Iugoslavia, India, R. D. Germană, Coreea, Indonezia, Ungaria, Bulgaria, Mongolia) au elaborat planurile de viitor ale UNIMEI.

Faptul că dezbaterile congresului au ocultat problemele de creație, cantonând mai ales în sfera problemelor organizatorice, a trezit un îndreptățit regret, cu atât mai mult cu cât numeroși participanți așteptau cu nerăbdare prilejul unor astfel de discuții în măsură să favorizeze schimbul de experiență între diverșii artiști.

Iată tocmai de ce inițiativa țării noastre de a crea toate condițiile necesare organizării — în mai 1958, la București — a unui festival al teatrelor de păpuși a impresionat adânc, ea cîștigînd unanima adeziune și prețuire a congresiștilor. Căci festivalul de la București, bucurîndu-se de participarea unui însemnat număr de colective păpușărești, din diverse țări, oferă tocmai prilejul unor ample dezbateri pe marginea problemelor de creație, a unui rodnic schimb de opinii și experiență. În cuvîntul lor, S. V. Obrazțov, dr. Erik Kolar, Henrik Ryl, Lenora Spet au salutat inițiativa țării noastre. Mulți dintre vorbitori au sugerat organizarea celui de al VI-lea Congres al UNIMEI cu prilejul Festivalului.

Lucrările congresului s-au încheiat prin alegerea noului organ de conducere. Președinte al organizației a fost ales Max Iacob, artist și teoretician de seamă, iar vicepreședinți: S. Obrazțov și Vittorio Podrecca. Totodată a fost ales un prezidiu al organizației. Prezența unui păpușar romin în prezidiul UNIMEI ne dă bucuria prestigiului pe care l-a cîștigat arta păpușărească din țara noastră.

După festivalul european de la Braunschweig, din martie 1957, Congresul al V-lea de la Praga se înscrie ca o nouă manifestare a prieteniei și dorinței de co-

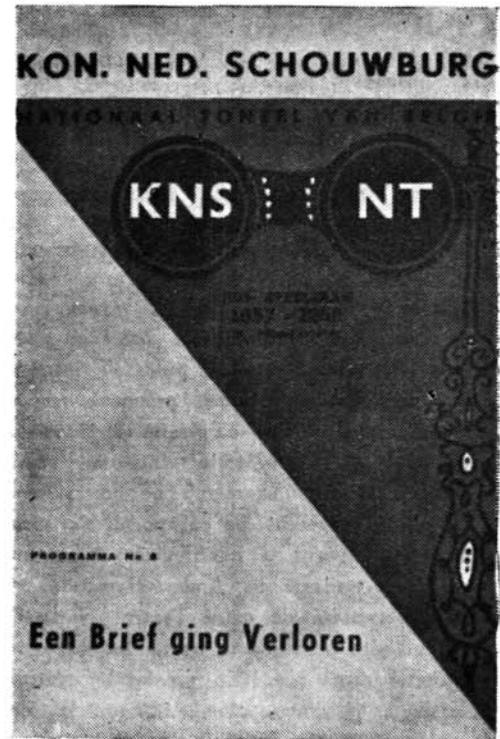
laborare internațională dintre păpușarii din toată lumea. Avem convingerea că Festivalul Internațional de la București va aduce contribuția sa la statornicirea unor legături trainice de colaborare între toate țările și va oferi artei noastre păpușărești un nou prilej pentru a-și populariza larg realizările.

Margareta NICULESCU

Universalitatea lui Caragiale

Ar fi fără îndoială utilă, în cazul lui Caragiale, întocmirea unei hărți pe care orașele și țările în care opera sa dramatică a fost reprezentată să fie însemnate printr-un steguleț. Această hartă „strategică” a cuceririi scenelor lumii de către unul dintre cei mai de seamă dramaturgi romini ni se pare că ar materializa, într-un fel, universalitatea pe care o cunoaște astăzi Caragiale. Căci în zece ani de revoluție culturală, Caragiale nu numai că a fost redat repertoriului național, dar printr-o consecvență și pe deplin meritată popularizare a operei

Programul la „O scrisoare pierdută” (Teatrul Național Flamand din Anvers)

ION LUCA CARAGIALE

EEN BRIEF GING
VERLOREN

Coperta la volumul „O scrisoare pierdută”
(editat în Belgia)

sale peste hotarele țării, el s-a făcut cunoscut spectatorilor din lumea întreagă care odată cu Caragiale, și prin el, au luat cunoștință de valorile culturale ale unui popor în plină ascensiune.

La *lettre perdue*, *Poteriannoie pismo*, *Una carda perdida*, *Der verlorene Brief* și șirul acesta de titluri, care ar putea fi întregit cu denumirea vietnameză, poloneză, cehoslovacă, italiană sau egipteană a *Scrisorii pierdute*, se îmbogățește într-una, căci Caragiale se impune mereu pe noi și noi scene. Iată că recent, pe pașaportul *Scrisorii pierdute* a apărut o nouă viză. Piesa lui Caragiale, tradusă în limba flamandă, a fost reprezentată de către Teatrul Național Flamand din Anvers, în regia lui Maurits Balfort, după ce, în prealabil, teatrul belgian a prezentat piesa, într-un fel de avanpremieră, în Olanda, la Rotterdam.

Een Brief ging verloren s-a bucurat de o caldă primire din partea spectatorilor și a criticii dramatice. Este cu adevărat impresionant numărul ziarelor care au consemnat spectacolul Teatrului Național Flamand.

„De Standaard”, „Antwerpee Post”, „Het Toneel”, „Het Volk”, „De Nieuwe Gazet”, „Gazet van Antwerpen” sau „Le Matin” și „La Metropole” au publicat ample cronici în cuprinsul cărora sînt prezentate viața și opera lui Caragiale. „Ion Luca Caragiale este un autentic dramaturg iar comicul său are un filon internațional, scrie Yves Bourdon în „Le Matin”. El își bate joc de cinici, de corupți, dar atacă cu aceeași vigoare naivii și imbecilii. Aceste personaje sînt eterne și vor stîrni totdeauna rîsul...” Iar în „La Metropole” citim :

«Acest autor (I. L. Caragiale, n.r.), care este comparat cu Gogol și Shaw, se impune fără nici o puțință de tăgadă printre cei mai buni pamfletari din prima jumătate a acestui secol. Apreciem la el, simțul critic și clarviziunea în ce privește burghezia care-și închipuie că „pune totul pe roate”, practicînd o politică stupidă în defavoarea oamenilor de condiție modestă... „Een Brief ging verloren” demonstrează o gradație și un echilibru perfect : avem de-a face cu un teatru adevărat pe care sîntem ispitii să-l calificăm drept clasic.»

Premiera *Scrisorii pierdute* la Anvers a prilejuit totodată popularizarea realizărilor teatrului românesc, din ultimii ani. Regizorul Sică Alexandrescu, invitat la premieră, a împărțit ziaristilor, în cadrul unei conferințe de presă, aspecte ale mișcării teatrale din țara noastră, răspunzînd la o seamă de întrebări privind organizarea teatrală, legea drepturilor de autor etc.

Pe imaginara noastră hartă, flutură două noi steaguri : Rotterdam și Anvers. Caragiale își continuă călătoria, purtînd pe întreg globul făclia culturii românești.

Sebastian din nou la Teatrul Națiunilor

Afirmîndu-se prin luciditate și vervă satirică de la prima întîlnire cu spectatorii parizieni — în 1956, cînd *Ultima oră* a fost reprezentată la Festivalul Internațional de Teatru —, dramaturgia lui Mihail Sebastian a dezlăuit recent aceleiași public